

Spis Treści

11.	Oświetlenie elektryczne.....	182
11.1.	Wiadomości ogólne o świetle.....	182
11.2.	Elektryczne źródła światła.....	183
11.2.1.	Wiadomości ogólne.....	183
11.2.2.	Żarówki.....	184
11.2.3.	Świetlówki.....	185
11.2.4.	Układy antystroboskopowe świetlówek	189
11.2.5.	Lampy rtęciowe	190
11.2.6.	Lampy rtęciowo-żaroweowe.....	191
11.2.7.	Lampy sodowe.....	192
11.2.8.	Rury jarzeniowe do celów reklamowych.....	192
11.3.	Oprawy oświetleniowe.....	193
11.4.	Stosowanie źródeł światła	196
11.5.	Eksploatacja instalacji i urządzeń oświetleniowych.....	197
Pytania kontrolne		198

11

Oświetlenie elektryczne.

11.1

Wiadomości ogólne o świetle

Światło widzialne jest promieniowaniem elektromagnetycznym o długość fal zawartych w przedziale 380 do 780 nm. Oko ludzkie potrafi rozróżnić fale o różnej długości zawartej w tym przedziale, odczuwając to jako barwę światła. Najkrótszym falom odpowiada barwa fioletowa, najdłuższym zaś — z podanego przedziału — barwa czerwona. Światło może pochodzić ze **źródła naturalnego** lub **sztucznego**.

Słońce, jako naturalne źródło światła, wysyła promieniowanie zawierające wszystkie długości fal z przedziału widzialnego, a także promieniowanie niewidzialne (podczerwone i ultrafioletowe). Światło słoneczne (białe) jest więc mieszaniną wszystkich barw. Można to zaobserwować po rozszczepieniu światła słonecznego za pomocą pryzmatu, uzyskując tzw.; **widmo świetlne**. Tęcza — występująca przy przejściu światła słonecznego przez krople deszczu — to również obraz widma światła słonecznego rozszczepionego przez krople deszczu.

Oko ludzkie ma różną czułość dla poszczególnych barw. Największą czułość wykazuje w dzień dla światła o barwie zielonożółtej, a w nocy — o barwie zielonej. W technice oświetleniowej wykorzystuje się **sztuczne źródła światła**, np. elektryczne. Widmo sztucznych źródeł światła różni się od widma słonecznego. Najkorzystniejsze właściwości dla wzroku człowieka mają te źródła światła, które dają źródło o widmie zbliżonym do światła słonecznego, a więc dają światło białe.

Do celów oświetleniowych wykorzystuje się różne sposoby pobudzenia ciał do wysyłania promieni świetlnych. Może to nastąpić pod wpływem ogrzewania, wyładowań elektrycznych lub innego rodzaju promieniowania. Każde źródło światła wysyła energią świetlną (widzialną). Ilość energii świetlnej, jaką źródło światła wysyła w ciągu jednostki czasu (1 s) nazywa się **strumieniem świetlnym**. Jednostką strumienia świetlnego jest **lumen (lm)**.

Dla użytkownika elektrycznego źródła światła ważne jest, ile energii świetlnej uzyskuje się z energii elektrycznej pobieranej przez źródło. Miarą tego jest **skuteczność świetlna** źródła — określająca, ile lumenów uzyskuje się z 1 wata mocy. Zwykłe żarówki małej mocy mają skuteczność około 10 lm/W, nowoczesne świetlówki zaś (np. świetlówki kompaktowe czy lampy metalowo-halogenowe) przekraczają 50 lm/W, a lampy sodowe wysokoprężne osiągają 100 lm/W. Im większa jest skuteczność źródła światła, tym jest ono droższe. Źródła światła zużywają się w czasie świecenia. Producenci podają trwałość źródła światła — jest to czas pracy źródła (w godzinach) do jego zużycia.

1. Światło widzialne to promieniowanie elektromagnetyczne o długość fal zawartych w przedziale 380 do 780 nm.
2. Światło może pochodzić ze **źródła naturalnego** lub **sztucznego**.
3. Ilość energii świetlnej, jaką źródło światła wysyła w ciągu jednostki czasu (1 s) nazywa się **strumieniem świetlnym**. Jednostką strumienia świetlnego jest **lumen (Lm)**.
4. Miarą **skuteczność** źródła **światła** — to, ile lumenów uzyskuje się z 1 wata mocy.
5. Trwałość źródła światła — jest to czas pracy źródła (w godzinach) do jego zużycia

11.2

Elektryczne źródła światła

11.2.1 Wiadomości ogólne

Ze względu na **zjawiska fizyczne** zachodzące podczas wytwarzania światła **rozróżnia się**:

1. Lampy żarowe (żarówki), w których wykorzystuje się świecenie nagrzanego drutu wolframowego.

2. Lampy fluorescencyjne (światłówki), w których wykorzystuje się zjawisko fluorescencji, tj. świecenie pewnych substancji chemicznych pod wpływem działania promieni ultrafioletowych i elektronów.

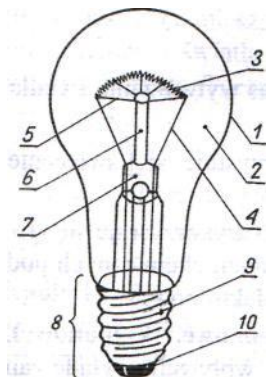
3. Lampy wyładowcze (rtęciowe, sodowe, neonowe, ksenonowe), w których wykorzystuje się świecenie gazu pod wpływem wyładowań elektrycznych (przepływu prądu elektrycznego przez gaz).

4. Lampy o świetle mieszanym, w których w celu otrzymania światła wykorzystuje się dwa zjawiska fizyczne — świecenie gazu pod wpływem wyładowań elektrycznych i świecenie ciał stałych pod wpływem wysokiej temperatury (lampy rtęciowo-żarowe, lampy łukowe)

11.2.2 Żarówki

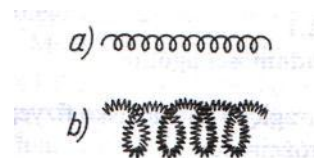
Elementem świecącym w żarówce (rys. 11.1) jest **żarnik**, (druć) rozgrzany wskutek przepływu przez niego prądu elektrycznego do stanu żarzenia. Żarnik jest wykonany w postaci skrętki jedno- lub dwuskrętnej z drutu wolframowego (rys. 11.2). Wolfram jest metalem o najwyższej temperaturze topnienia, wynoszącej ok. 3380°C . Żarnik jest umieszczony w **bańce szklanej**, z której zostało wypompowane powietrze. Żarówki o małej mocy (do 25 W) wykonuje się jako **próżniowe**, a o mocach większych — jako **gazowane**. Bańka żarówki jest wtedy wypełniona gazem: argonem lub kryptonem. Zastosowanie gazu w bańce zmniejsza intensywność rozpylania wolframu z żarnika. Poprawia to trwałość żarówki i umożliwia pracę żarnika w wyższej temperaturze. Rozpylony wolfram osiada bowiem na bańce, powodując jej czernienie i zwiększając pochłanianie światła przez bańkę.

Trwałość żarówek do ogólnych celów oświetleniowych (tzw. żarówek głównego szeregu) wynosi ok. 1000 h. Jest to czas, po którym żarnik ulega przepaleniu, lub po którym strumień świetlny żarówki maleje do 80% strumienia początkowego.

Rys. 11.1. Budowa żarówki

- 1- bańka szklana,
- 2 — gaz lub próżnia,
- 3 — żarnik wolframowy,
- 4 — elektrody niklowe,
- 5 — podpórki molibdenowe,
- 6 — pręcik szklany,
- 7 — łopatką szklana,
- 8 — trzonek,
- 9 — gwint,
- 10 — krążek stykowy

Rys. 11.2. Rodzaje żarników:

- a) jednoskrętkowy;
- b) dwuskrętkowy

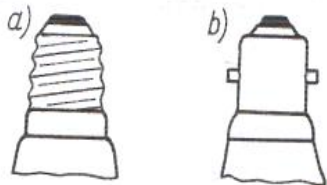
Energię elektryczną doprowadza się do żarówek za pośrednictwem **trzonków**. Stosowane są dwa rodzaje trzonków (rys. 11.3):

1. **Trzonki gwintowe** (edisonowskie) z gwintem E27 do żarówek głównego szeregu o mocy do 200 W oraz E40 do żarówek 300, 500 i 1000 W, a także E14 do tzw. żarówek świecowych.
2. **Trzonki bagnetowe** (w Polsce produkuje się żarówki 15+200 W z trzonkami B22) w żarówkach narażonych na wstrząsy (np. w wago-nach kolejowych, samochodach).

Podstawowe parametry elektryczne żarówek to: napięcie, moc i prąd. Bańki żarówek mogą być przezroczyste, matowe, opalizowane lub mleczne. Zastosowanie bańki matowej, opalizującej lub mlecznej zmniejsza znacznie luminancję żarówki.

Oprócz żarówek do ogólnych celów oświetleniowych produkuje się również **żarówki** specjalne, jak: sygnalizacyjne, iluminacyjne, samochodowe, górnicze i inne.

Trwałość żarówki zależy szczególnie od napięcia sieci. Podwyższenie napięcia bardzo znacznie zmniejsza trwałość żarówki, zwiększa jednak jej strumień świetlny. Przy obniżeniu napięcia zmniejsza się znacznie strumień świetlny, ale wzrasta trwałość żarówki. Można w przybliżeniu przyjąć, że wzrost napięcia o 5% powyżej napięcia znamionowego powoduje zmniejszenie trwałości żarówek do połowy i zwiększenie strumienia świetlnego o ok. 20%. Obniżenie napięcia o 5% poniżej napięcia znamionowego zwiększa trwałość żarówek dwukrotnie i zmniejsza strumień świetlny o ok. 20%. Skuteczność świetlna żarówek głównego szeregu produkowanych obecnie w Polsce wynosi $9 + 20$ lm/W, przy czym dolna wartość dotyczy żarówek 15 W, a górna 1000 W. Wprowadzenie do bańki żarówki halogenów (jodu lub bromu) zmniejsza zużycie się żarnika i umożliwia znaczne zwiększenie wydajności świetlnej żarówek przez podwyższenie temperatury roboczej żarnika. Żarówki halogenowe mają szerokie zastosowanie (żarówki samochodowe, projektorowe, oświetleniowe halogenowe).

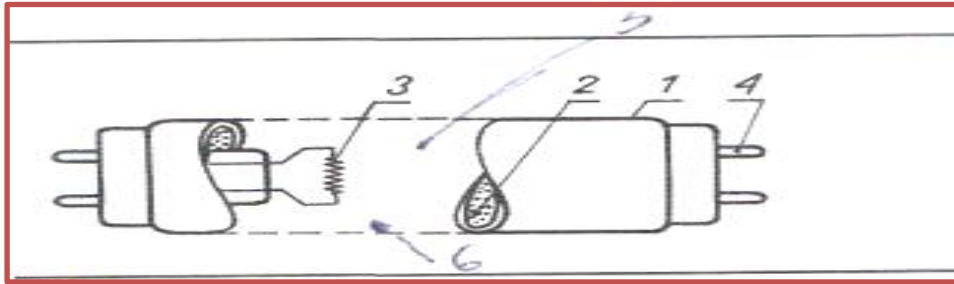

Rys. 11.3. Rodzaje trzonków:
a) gwintowy; b) bagnetowy

11.2.3 Świetlówki

Świetlówka (rys. 11.4) składa się z **rury szklanej**, w której następują wyładowania elektryczne pomiędzy dwiema **elektrodami**, pokrytymi **warstwą** aktywną. Wnętrze rury wypełniają **argon** i **pary rtęci** pod niskim ciśnieniem.

Rys. 11.4. Budowa świetlówki

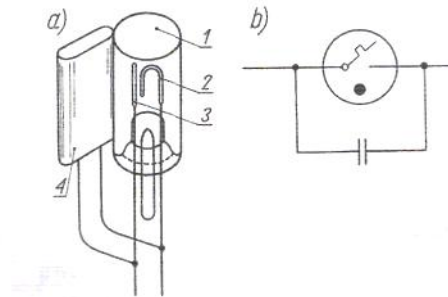
- 1 — rura szklana,
- 2 — luminofor,
- 3 — skrętka wolframowa z substancją emitującą,
- 4 — kołki stykowe

Podczas wyładowania elektrycznego (tj. przy przepływie prądu elektrycznego) powstaje w rurze słabe promieniowanie widzialne i silne promieniowanie ultrafioletowe, niewidzialne. Powierzchnia wewnętrzna rury jest pokryta mieszaniną odpowiednio dobranych substancji chemicznych wykazujących właściwości fluorescencyjne, tworzące warstewkę zwaną **luminoforem**, który świeci pod wpływem padającego nań niewidzialnego promieniowania ultrafioletowego. Barwa światła zależy od składu chemicznego luminoforu.

W Polsce produkuje się świetlówki o katodach podgrzewanych przy zaświeceniu. Podgrzewanie katod ułatwia rozpoczęcie wyładowań elektrycznych w gazach wypełniających rurę.

W obwodzie świetlówki musi być umieszczony **stabilizator prądu**. Rolę stabilizatora prądu dla świetlówek zasilanych napięciem przemiennym pełni **dławik**, tj. cewka nawinięta na rdzeniu z blach ze stali krzemowej. Zadaniem dławika jest ograniczenie prądu płynącego przez świetlówkę i chwilowe podwyższenie napięcia między elektrodami świetlówki w celu ułatwienia zapłonu.

Świetlówki z podgrzewanymi katodami przy zaświeceniu współpracują ponadto z **zapłonnikami**. Jest to urządzenie, które zamyka obwód na chwilę i ponownie go otwiera. W Polsce stosuje się najczęściej zapłonniki lampowe (rys.11.5)

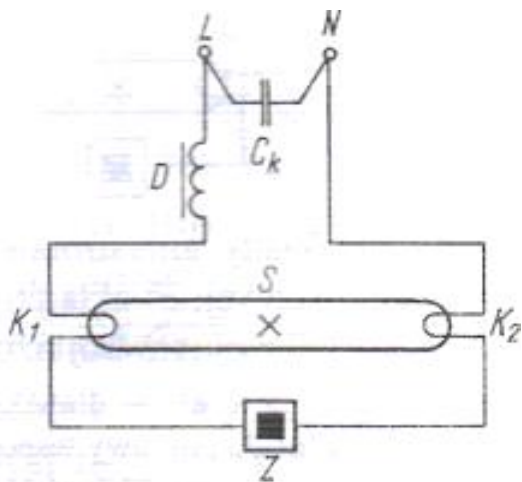
Rys. 11.5. Zapłonnik lampowy do świetlówki:

- a) budowa;
- b) b) schemat 1 — bańka szklana wypełniona neonem, 2 — blacha bimetalowa, 3 — styk, 4 — kondensator przeciwzakłóceńowy

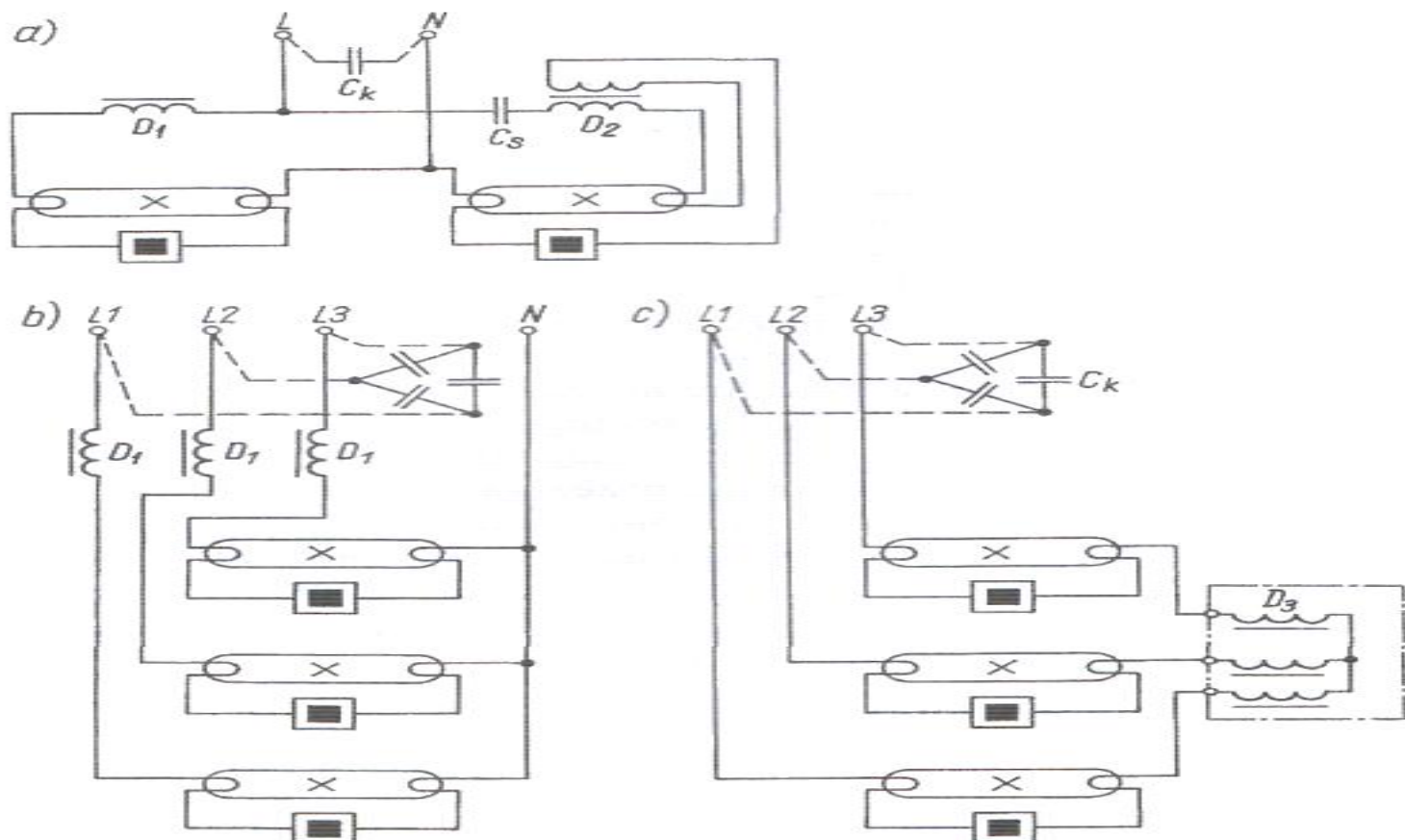
Zapłonnik współpracuje ze świetlówką w układzie przedstawionym na rys. 11.6. Działanie tego układu jest następujące: Po włączeniu napięcia przez obwód — złożony z dławika D , katody K_1 , zapłonnika Z oraz katody K_2 — płynie bardzo mały prąd, gdyż zapłonnik przedstawia bardzo dużą rezystancję. Neon zawarty w zaplonniku zaczyna świecić i zapłonnik nagrzewa się. Podgrzana blaszka bimetalowa (wewnątrz zapłonnika Z) wygina się i dotyka styku. Rezystancja zapłonnika maleje praktycznie do zera. Przez obwód płynie duży prąd, ograniczony przez dławik i rezystancję skrętek katod K_1 i K_2 , powodując ich nagrzanie. Od chwili zaniknięcia styku zapłonnika następuje chłodzenie blaszki bimetalowej, która po krótkim czasie powraca do położenia wyjściowego, przerywając przepływ prądu w obwodzie. Nagła zmiana prądu płynącego przez dławik powoduje powstanie w nim siły elektromotorycznej (sem) samoindukcji o znacznej wartości (kilkuset woltów). Siła elektromotoryczna samoindukcji dodaje się do napięcia sieci i powoduje, że między katodami K_1 i K_2 panuje przez chwilę wysokie napięcie, które może wywołać wyładowanie elektryczne w rurze. Jeśli nie nastąpi zapłon świetlówki, to cały proces przebiega ponownie tak samo, aż do zapalenia świetlówki. Po zapaleniu świetlówki między katodami utrzymuje się napięcie, które jest niższe od napięcia zapłonu zapłonnika. Gaz w zaplonniku nie jarzy się, blaszka bimetalowa pozostaje w położeniu wyjściowym i prąd płynie przez gaz w rurze.

W układzie zasilania świetlówki napięciem przemiennym (rys. 11.6 i 11.7) umieszcza się kondensator, służący do kompensacji mocy biernej pobieranej przez dławik. Dzięki temu następuje zwiększenie współczynnika mocy $\cos\phi$ i zmniejszenie prądu płynącego z sieci do układu świetlówki.

Rys. 11.6. Schemat układu zasilania świetlówki z zaplonnikiem lampowym

D — dławik stabilizujący; C_k — kondensator do kompensacji mocy biernej; S — świetlówka; K_1 , K_2 — katody; Z — zapłonnik; L — przewód fazowy; N — przewód neutralny

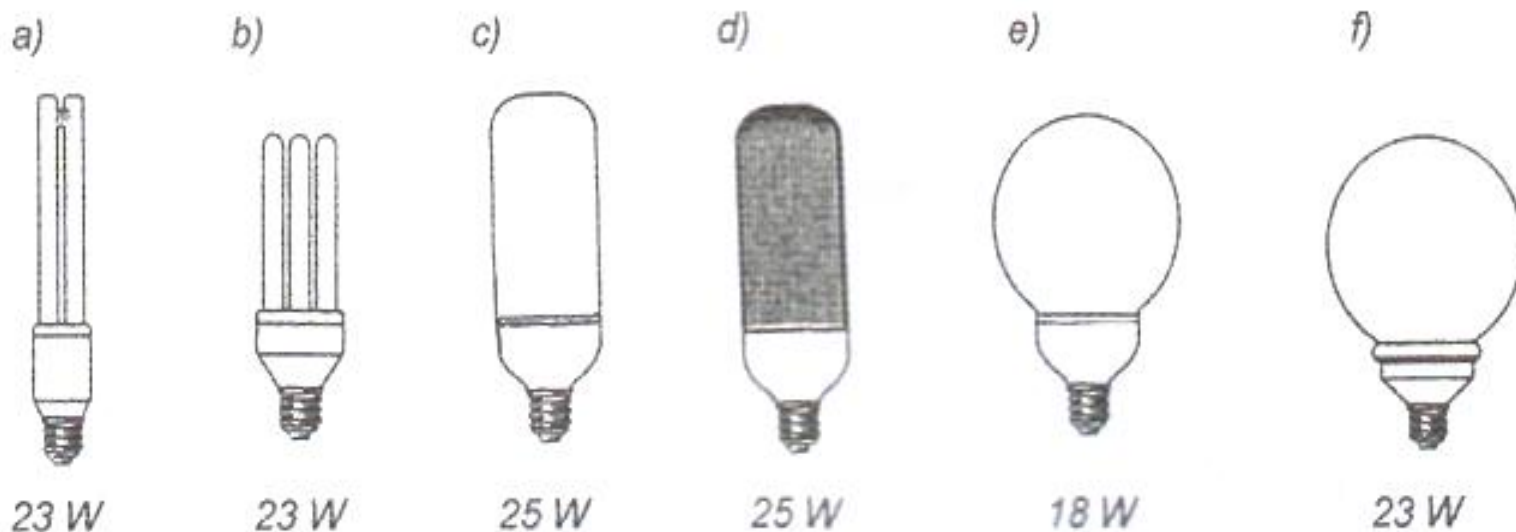
Rys. 11.7. Układy antystroboskopowe świetlówek: a) układ dwóch świetlówek zasilany z sieci jednofazowej; b) układ trzech świetlówek zasilany z sieci trójfazowej; c) układ trzech świetlówek z dławikiem trójfazowym

D_1 — dławik zwykły; D_2 — dławik podwójny; D_3 — dławik trójfazowy; C_s — kondensator szeregowy; -kondensator do poprawy współczynnika mocy; L — dowolny przewód fazowy; L_1, L_2, L_3 —przewody fazowe; N — przewód neutralny

W Polsce są dostępne również świetlówki kompaktowe, montowane na trzonku E14 lub E27 (rys. 11.8). Są to kompletne układy, nie wymagające specjalnych opraw. Można je wkręcać zamiast żarówek do każdej oprawy z gwintem E14 lub E27. Świetlówki te mają układ z zapłonem klasycznym (typu SL) lub z zapłonem elektronicznym (typu PL). Te ostatnie zaświecają się bezzwłocznie.

Przy porównaniu świetlówek kompaktowych, dających tyle samo światła co żarówki, można ogólnie powiedzieć, że świetlówki te zużywają razy mniej energii i mają 10 razy większą trwałość (osiągającą 10 000 h) niż żarówki.

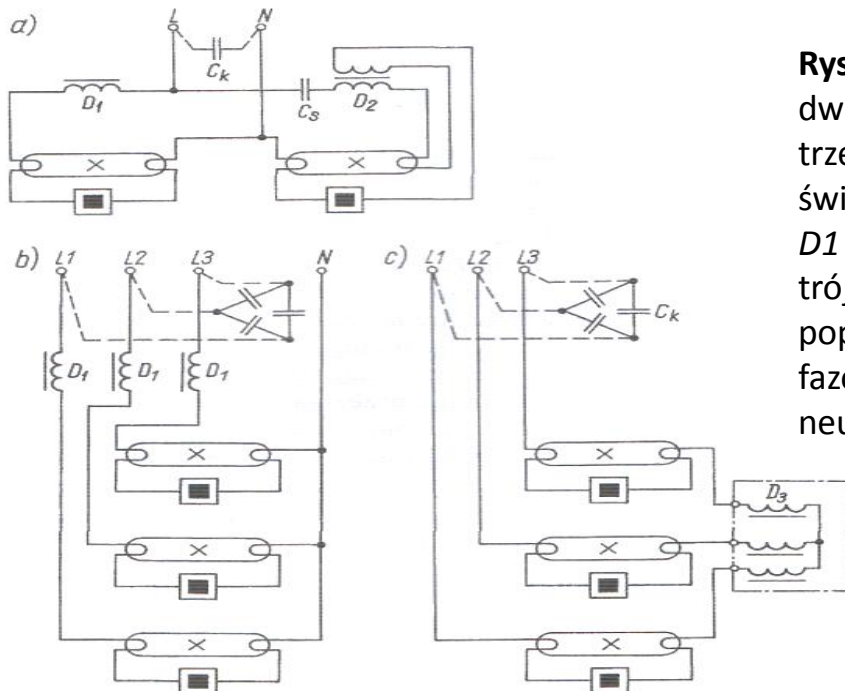
Rys. 11.8. Przegląd świetlówek kompaktowych dostępnych w Polsce (prod. Philips) typu:
a) PL/C; b) PL/T; c) SL Comfort; d) SL Prosmatic; e) SL Decor; f) PL Electronic/D

Układy antystroboskopowe świetlówek

Świetlówka zasilana napięciem przemiennym o częstotliwości 50 Hz gaśnie i zapala się 100 razy w ciągu sekundy. Oko ludzkie nie reaguje na tak szybkie zmiany strumienia świetlnego. Części wirujące maszyn mogą jednak wydawać się - przy oświetleniu takim światłem - nieruchome lub też można odnieść wrażenie, że obracają się ze znacznie mniejszą prędkością kątową. Jest to **zjawisko stroboskopowe**. W celu zmniejszenia niepożądanego zjawiska stroboskopowego stosuje się dwie lub więcej świetlówek w takich układach, aby w chwili gaśnięcia jednej, druga świeciła, dając możliwie duży strumień świetlny. W rezultacie zmniejszają się znacznie wahania strumienia świetlnego w czasie i zjawisko stroboskopowe staje się praktycznie niezauważalne. Rezultat ten uzyskuje się dzięki zasilaniu co najmniej dwóch świetlówek napięciem

Układy antystroboskopowe świetlówek zasilane z sieci jedno- i trójfazowej przedstawia rys. 11.7. W układzie zasilanym napięciem jednofazowym (rys. 11.7a) przesunięcie fazowe prądu uzyskuje się za pomocą dławika (podwójnego lub zwykłego) współpracującego z kondensatorem, zastosowanego w obwodzie jednej ze świetlówek

Rys. 11.7. Układy antystroboskopowe świetlówek: a) układ dwóch świetlówek zasilany z sieci jednofazowej; b) układ trzech świetlówek zasilany z sieci trójfazowej; c) układ trzech świetlówek z dławikiem trójfazowym

D_1 — dławik zwykły; D_2 — dławik podwójny; D_3 — dławik trójfazowy; C_s — kondensator szeregowy; — kondensator do poprawy współczynnika mocy; L — dowolny przewód fazowy; L_1, L_2, L_3 — przewody fazowe; N — przewód neutralny

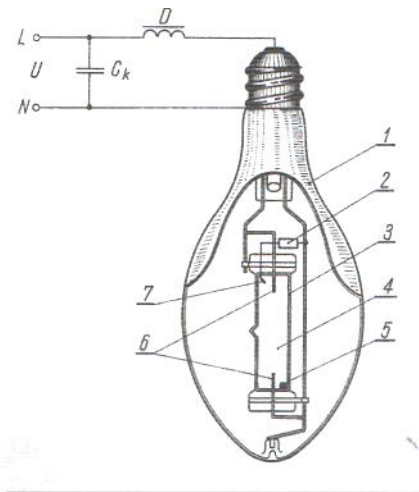
11.2.5

Lampy rtęciowe

Źródłem światła w lampach rtęciowych są wyładowania elektryczne w parach rtęci. Elementem głównym lampy (rys. 11.9) jest **jarznik**, wykonany jako bańka ze szkła kwarcowego przepuszczającego promienie ultra-fioletowe z dwiema elektrodami głównymi i jedną lub dwiema elektrodami zapłonowymi. W bańce wypełnionej argonem lub neonem znajduje się kropla rtęci. Podczas przepływu prądu elektrycznego neon lub argon wraz z parami rtęci silnie świecą światłem zawierającym w dużej części promieniowanie ultrafioletowe. Jarznik otacza bańka zewnętrzna pokryta luminoforem, z której wypompowano powietrze. Luminofor przetwarza promieniowanie ultrafioletowe, wytworzone w jarzniku, na światło widzialne.

Rtęciówka może być przyłączona do sieci jedynie w układzie zawierającym **dławik**, który odgrywa **rolę stabilizatora prądu**. Bezpośrednie przyłączenie rtęciówki do sieci grozi zniszczeniem jarznika. Po przyłączeniu lampy do sieci rozpoczyna się wyładowanie między elektrodą zapłonową i główną, a po pewnym czasie między elektrodami głównymi. Czas rozświecania rtęciówek jest długi, wynosi kilka minut. Rtęciówka wyłączona i ponownie włączona do sieci, zacznie rozświecać się dopiero po częściowym ostygnięciu jarznika, praktycznie po kilku minutach od włączenia. Właściwość ta stanowi wadę rtęciówek.

Skuteczność świetlna rtęciówek produkowanych w Polsce wynosi 34 do 48 lm/W, a więc znacznie więcej niż żarówek. Trwałość wynosi ok. 4000 h. Moce produkowanych w Polsce rtęciówek LRF wynoszą 80 % 700 W. Rtęciówki są mniej wrażliwe na zmiany napięcia niż żarówki. Odchylenie napięcia o 5% od napięcia znamionowego zmienia strumień świetlny o ok. 8%, a trwałość lampy nie ulega praktycznie zmianie.

Rys. 11.9. Budowa i schemat włączenia lampy rtęciowej

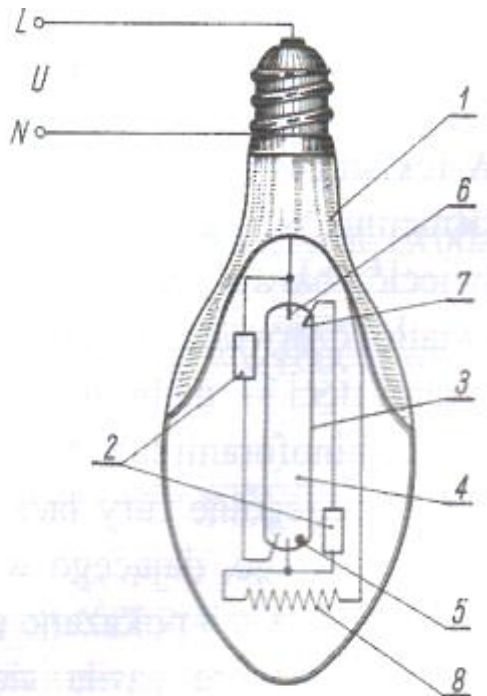
1 — bańka zewnętrzna z luminoforem, 2 — rezystor, 3 — bańka ze szkła kwarcowego, 4 — argon, 5 — kropla rtęci, 6 — elektrody główne, 7 — elektroda zapłonowa, D — dławik, C_k — kondensator do poprawy współczynnika mocy, L — dowolny przewód fazowy, N — przewód neutralny

11.2.6

Lampy rtęciowo-żarowe

W bańce zewnętrznej lampy rtęciowo-żarowej (rys. 11.10) znajduje się bańka ze szkła kwarcowego z elektrodami głównymi i zapłonowymi (jarznik), analogicznie jak w lampie rtęciowej, oraz żarnik wolframowy podobny do używanych w żarówkach. Żarnik połączony szeregowo z jarznikiem rtęciowym odgrywa rolę **stabilizatora prądu**; a ponadto koryguje barwę światła, dodając barwę żółtą i czerwoną. Lampa może być włączona bezpośrednio do sieci.

Rys. 11.10. Schemat budowy i włączenia lampy rtęciowo-żarowej oznaczenia: 1 do 7 jak na rys.

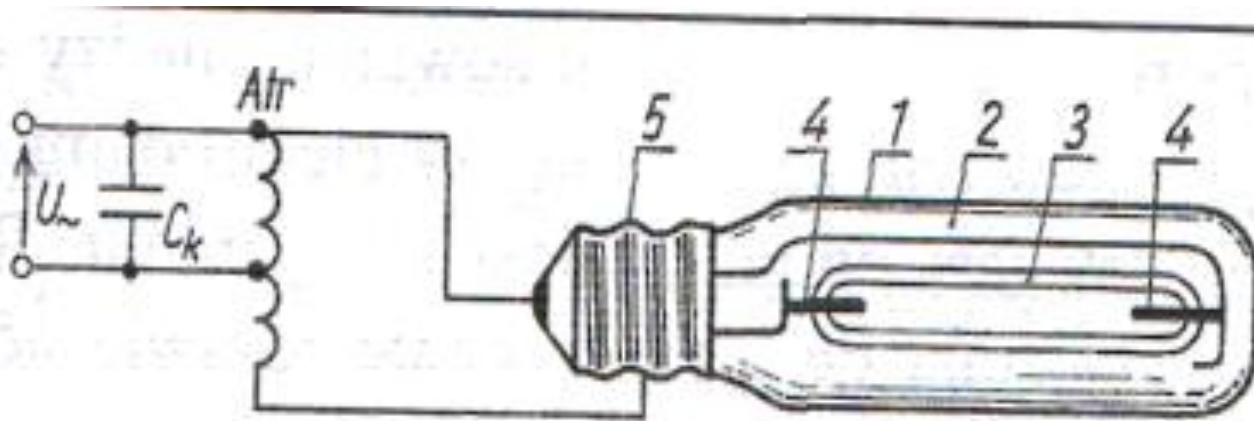
11., 9, 8 — żarnik wolframowy,
L — dowolny przewód fazowy, N — przewód neutralny

11.2.7 Lampy sodowe

Źródłem światła w lampach sodowych są wyładowania elektryczne w parach sodu. Otrzymuje się przy tym światło o barwie żółtej. Budowę lampy sodowej przedstawiono na rys. 11.11.

. Lampy sodowe cechuje bardzo duża skuteczność świetlna, osiągająca ponad 100 lm/W i trwałość ok. 24 000 h. Czas rozświecania jest długi i wynosi 5-10 min. Nadają się one do oświetlania ulic, placów i składowisk, kopalń odkrywkowych itp. Moce produkowanych w Polsce lamp sodowych wynoszą 150 - 400 W.

Rys. 11.11. Schemat budowy i układ zasilania lampy sodowej

1-bańka zewnętrzna, 2 próżnia, 3- rura wypełniona neonem, argonem i małą ilością sodu
4-elektroda, 5-trzonek, Atr autotransformator rozproszeniowy, C_k - kondensator do kompensacji

11.2.8

Rury jarzeniowe do celów reklamowych

W reklamach świetlnych często stosuje się rury napełnione gazem o niskim ciśnieniu. W czasie wyładowań elektrycznych w tych rurach gaz zaczyna świecić; barwa zależy od rodzaju gazu. Rury wypełnione neonem dają światło czerwone, helem — białe, ksenonem — fioletowe, argonem z parami rtęci — niebieskie. Inne barwy światła można uzyskać pokrywając rury luminoforami lub stosując rury ze szkła barwnego.

Poszczególne rury łączy się szeregowo i zasila z transformatora rozproszeniowego, dającego wysokie napięcie — do 10 kV. Układ zasilania rur jarzeniowych pokazano na rys. 11.12. Duże reklamy mogą być dzielone na części, które zasila się z oddzielnych transformatorów rozproszeniowych.

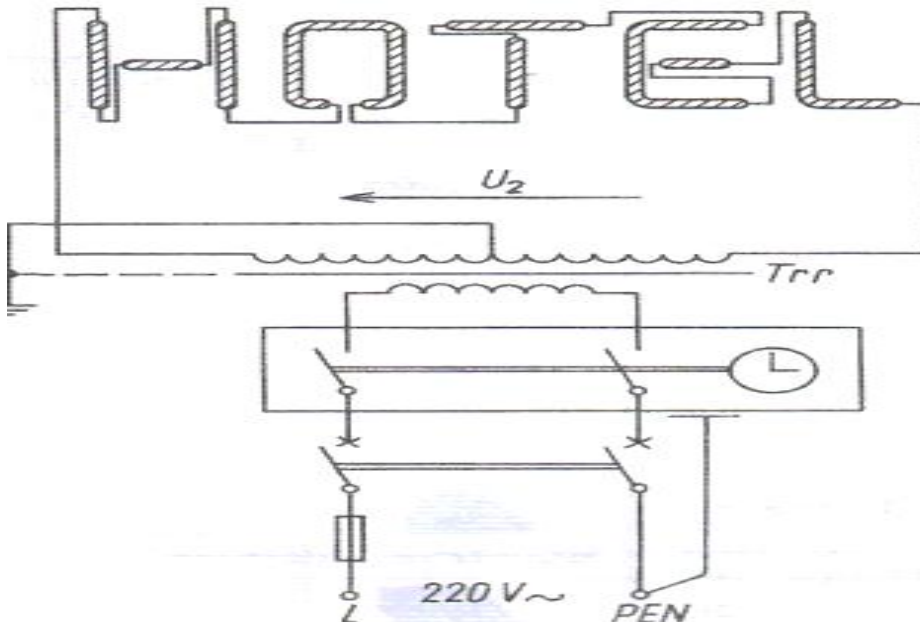
Rys. 11.12. Układ zasilania rur jarzeniowych do celów reklamowych.

Trr — transformator rozproszeniowy,

U_2 — napięcie wysokie (do 10 kV),

L — dowolny przewód fazowy,

PEN — przewód ochronno-neutralny

11.3

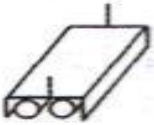
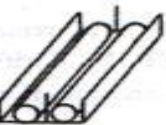
Oprawy oświetleniowe.

Elektryczne źródła światła umieszcza się w oprawach. Oprawy służą do:

- umocowania źródła i połączenia go z instalacją elektryczną;
- odpowiedniego skierowania strumienia świetlnego;
- ochrony oczu przed olśnieniem spowodowanym nadmierną jasnością źródła;
- ochrony źródła światła przed uszkodzeniami mechanicznymi, wodą pyłem itp.
- oddzielenia źródła światła od otoczenia (oprawy przeciwwybuchowe);
- uzyskania efektu dekoracyjnego.

Ze względu na sposób rozsyłu strumienia świetlnego wyróżnia się pięć klas oświetlenia (tabl. 11.1).

Tablica 11.1. Właściwości opraw oświetleniowych w zależności od klasy

Klasa	I	II	III	IV	V
Charakter oświetlenia	bezpośrednie	przeważnie bezpośrednie	mieszane	przeważnie pośrednie	pośrednie
Strumień wysyłany do dolnej półprzestrzeni	$90 \div 100\%$	$60 \div 90\%$	$40 \div 60\%$	$10 \div 40\%$	$0 \div 10\%$
Orientacyjna krzywa rozsyłu światłości					
Oprawy do żarówek i rtęciówek					
Oprawy do świetlówek					

Produkują się oprawy przystosowane do pracy w różnych warunkach otoczenia. Najczęściej stosowane oprawy oświetleniowe, ich symbole i cechy podano w tabl. 11.2.

Tablica 11.2. Rodzaje budowy i oznaczenia opraw oświetleniowych

Typ budowy	Wnętrzowa zwykła	Kroplo-odporna	Napowie- trzna	Strugo- odporna	Wodo- szczelna	Pyło- odporna	Pyło- uszczelna	Przeciw- wybu- chowa
Symbol	A	K	B	C	D	E	EE	W
Cecha	nie oznacza się							wg norm

Zależnie od rodzaju i umieszczenia opraw stosuje się trzy podstawowe systemy oświetlenia:

- ogólne,
- zlokalizowane,
- złożone.

Oświetlenie ogólne zapewnia dużą równomierność oświetlenia, lecz jest kosztowne przy wymaganych dużych natężeniach oświetlenia.

Oświetlenie zlokalizowane stosuje się do oświetlenia miejsc pracy lub określonych urządzeń przez zainstalowanie lamp oświetlenia miejscowego.

Oświetlenie złożone stosuje się w warunkach przemysłowych. Składa się ono z oświetlenia ogólnego i dodatkowego oświetlenia zlokalizowanego.

Podstawowym parametrem charakteryzującym jakość oświetlenia jest **natężenie oświetlenia**. Jest to ilość energii świetlnej, jaka pada prostopadłe na 1 m² oświetlanej powierzchni w ciągu jednej sekundy. Jednostką natężenia jest **lux** (lx)

$$1 \text{ lx} = \frac{1 \text{ lm}}{1 \text{ m}^2}$$

Natężenie oświetlenia wynosi 1 lx, jeśli na 1 m² powierzchni pada pro-stopadłe strumień świetlny 1 lm. W tablicy 11.3 podano orientacyjne wartości natężenia oświetlenia naturalnego.

Tablica 11.3. Orientacyjne wartości natężenia oświetlenia naturalnego

Warunki oświetlenia		Natężenie oświetlenia [lx]
	światło księżycowe	2
	deszcz, burza	20
	ciemne chmury	35
	jasne chmury	200
	zachmurzenie częściowe	1000
	słonecznie	2000

Im dalej znajduje się źródło światła od oświetlanej powierzchni, tym mniejsze jest natężenie oświetlenia. Zależność ta jest odwrotnie kwadra-towa, czyli np. dwukrotne zwiększenie odległości powoduje czterokrotne zmniejszenie natężenia oświetlenia.

Zaleca się stosowanie oświetlenia ogólnego, gdy wymagane natężenie oświetlenia wynosi poniżej 200 lx, ogólnego lub złożonego — przy natężeniu 200 do 750 lx, a złożonego — przy natężeniu powyżej **750 lx**.

Norma PN-84/E-02033 zaleca, aby przy oświetleniu wewnątrz zachować określone minimalne natężenie oświetlenia (średnie):

10 lx — dla ogólnej orientacji;

20 lx — na strychach, w piwnicach, składach;

50 lx — w korytarzach, na schodach, przy prostej produkcji;

100 lx — w pomieszczeniach sanitarnych, holach;

200 lx — w jadalniach, bufetach, świetlicach, samochodach, przy pra-cach mało dokładnych;

300 lx — przy pracach o przeciętnych wymaganiach, pracach biuro-wych, w klasach szkolnych;

750 lx — przy pracach bardzo dokładnych.

Natężenie oświetlenia oblicza się przy projektowaniu oświetleni i sprawdza wykonując pomiary.

11.4

Stosowanie źródeł światła

Pomieszczenia nieprzemysłowe oświetla się świetłówkami lub żarówkami. W pomieszczeniach przemysłowych o wysokości do 4 m do oświetlenia ogólnego zaleca się świetłówki, a w pomieszczeniach o wysokości powyżej 8 m — rtęciówki lub lampy rtęciowo-żarowe. Oświetlając pomieszczenia o wysokości 4-8 m trzeba dokonać wyboru lampy, kierując się wymaganiami, jakie stawia się oświetleniu oraz kosztami oświetlenia.

Oświetlenie rtęciowe lub rtęciowo-żarowe może być stosowane w niektórych wysokich pomieszczeniach nieprzemysłowych, jak hale sportowe, dworce kolejowe itp.

Do oświetlenia zewnętrznego stosuje się lampy rtęciowe i rtęciowo-żarowe lub sodowe. Do oświetlenia miejscowego najczęściej używa się żarówek, rzadziej — świetlówek.

Wymagania dotyczące oświetlenia elektrycznego są podane w polskich normach (PN). Dane znamionowe źródeł światła i opraw są dostępne w aktualnych katalogach.

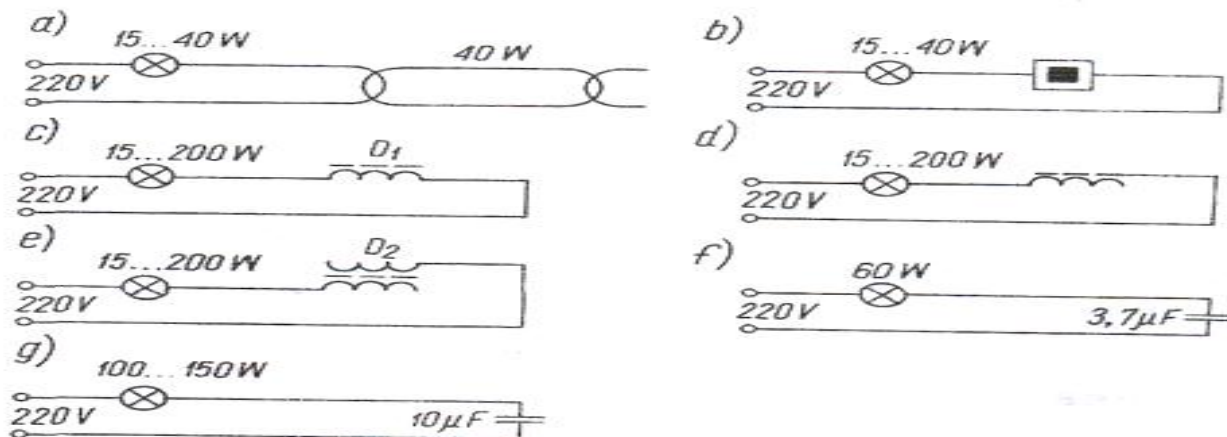

11.5

Eksploatacja instalacji i urządzeń oświetleniowych

Eksploatacja oświetlenia polega na okresowym czyszczeniu opraw i źródeł światła oraz usuwaniu usterek i wymianie źródeł. Pozostałe czynności dotyczą instalacji elektrycznej. Jeśli źródło światła nie świeci, to w pierwszej kolejności należy sprawdzić obecność napięcia w oprawie przy załączonym łączniku, a w przypadku oświetlenia żarówkami — stan żarnika. Brak napięcia dowodzi, że w instalacji oświetleniowej wystąpiła przerwa, **która** może być spowodowana:

- przepaleniem wkładki topikowej zabezpieczającej **obwód**; wtedy nie świecą również pozostałe źródła zabezpieczone tą wkładką;
- uszkodzeniem łącznika;

Rys. 11.13. Układy do sprawdzania elementów świetlówki i ręciówki: a) badanie ciągłości katody w świetlówce; b) badanie zapłonika — żarówka migocze, jeśli zapłonnik działa po- prawnie; c) sprawdzenie ciągłości uzwojenia dławika i wykrywanie zwarc zwojowych-przy zwarcu zwojowym żarówka świeci pełnym blaskiem (żarówka o mocy zbliżonej do mocy świetlówki lub ręciówki, z której pochodzi dławik); d) sprawdzenie, czy nie występuje zwarcie między rdzeniem dławika a uzwojeniem; e) sprawdzenie, czy nie występuje zwarcie między uzwojeniem dławika podwójnego; f) badanie kondensatora $3,7\mu F$; g) badanie kondensatora $10\mu F$ — żarówka świeci jasno — przebicie izolacji kon-densatora; żarówka nie świeci — przerwa w kondensatorze; żarówka świeci słabo — kondensator dobry

—złą stycznością przewodów w zaciskach wskutek rozluźnienia śrub lub przerwą w przewodzie;

—przerwą w układzie współpracującym ze świetlówką lub ręciówką.

Jeśli ulega przepaleniu wkładka topikowa, to należy ustalić przyczynę

przepalenia — najczęściej jest to przeciążenie obwodu lub zwarcie — usunąć ją i dopiero potem wymienić wkładkę topikowa na nową.

Usunięcie złej styczności przewodów wymaga sprawdzenia połączeń stykowych, a mianowicie: połączeń w oprawie, które mogą ulec uszkodze-niu wskutek nadmiernego wydzielania się ciepła ze źródła, jak również połączeń w zaciskach odgałęźnych w puszkach oraz zaciskach łącznika. Jest to czynność wymagająca ustalenia trasy instalacji. Dalej sprawdza się źródło i urządzenie współpracujące ze źródłem: dławik przy ręciówkach oraz zapłonnik i dławik przy świetlówkach.

Ręciówki wymienia się i ponownie sprawdza ich działanie. Przy świe-tlówkach wymienia się w pierwszej kolejności zapłonnik, a potem, jeśli nie świecą — świetlówkę. Elementy uszkodzonej oprawy sprawdza się w war-sztacie. Sprawdzenie świetlówek, zapłonników dławików do świetlówek irtęciówek oraz kondensatorów do kompensacji mocy biernej można wykonać w prosty sposób za pomocą żarówki o odpowiedniej mocy w układach przedstawionych na rys. 11.13.

W przypadku naprawy oprawy oświetleniowej w warsztacie stosuje się induktorowy miernik izolacji do pomiaru:

- rezystancji izolacji dławika;
- rezystancji izolacji instalacji wewnątrz oprawy względem obudowy.

Przed zainstalowaniem oprawy należy sprawdzić ciągłość obwodu ochrony przeciwporażeniowej metalowej obudowy oprawy.

Pytania kontrolne

- Co to jest widmo światła?
- Wymień najczęściej stosowane źródła światła.
- Co to są żarówki halogenowe?
- Dlaczego w obwodzie świetlówki lub lampy rtęciowej musi znajdować się stabilizator?
- Omów zjawisko stroboskopowe. Dlaczego trzeba mu przeciwdziałać?
- Wymień systemy oświetlenia. Dlaczego celowe jest stosowanie oświetlenia zlokalizowanego?